

Arrest

nr. 101 234 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 17 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 27 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 maart 2011 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart deze aanvraag op 17 september 2012 onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.03.2011 werd ingediend en op 22.08.2012 werd geactualiseerd door :

volgens pp: M., S. (R.R.: (...))

volgens pp: nationaliteit: India

volgens pp: geboren te (...) op (...)

ook gekend als: geboren op (...), (...) of (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene in maart 2008 als minderjarige in België zou zijn aangekomen; hij steeds een modelstudent zou zijn geweest, met uitstekende resultaten in wat hij doet; hij tijdens het schooljaar 2008-2009 les volgde op het Vrij instituut voor secundair onderwijs te Mariakerke en hij les in de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers volgde, hij het jaar hierna overschakelde naar CLW Technische scholen te Mechelen, waar hij zijn beroepssecundair onderwijs met vrucht zou beëindigd hebben en hij dat jaar zijn certificaat werfbediener zou behaald hebben, hij tijdens het schooljaar 2010-2011 in dezelfde school een opleiding tot metselaar zou hebben gevolgd, hij dan ook zou worden opgeleid in één van de knepuntenberoepen en klaarblijkelijk met groot succes, directeurs en leerkrachten van zijn scholen zouden stellen dat hij zeer correct en respectvol zou zijn en dat hij zijn studies zeer ernstig zou nemen, met het gekende resultaat als gevolg, hij zeer duidelijk een aanwinst zou zijn voor de Belgische arbeidsmarkt, hij in het kader van zijn opleiding verscheidene stages dient te doen, betrokkene sedert 27.05.2009 werkzaam zou zijn bij Ceulemans Bjorn Gevelwerken BVBA, zijn werkgever hem een uitzonderlijk talent zou achten en hem na zijn betaalde stage, die afloopt dd. 26.05.2011, een vast contract zou wensen aan te bieden, hij zijn contracten sedert 27.05.2009 zou voorleggen, zijn werkgever de dimona-aangifte, het aanvraag formulier voor opleiding ABO of JLW en de startbaankaart zou toevoegen, betrokkene over loonbrieven sedert mei 2009 beschikt, hij in stage een maandelijks loon van 500,00 tot 600,00 euro zou hebben, hij ook na deze stage onmiddellijk een vast contract en inkomen in één van de ergste knelpuntberoepen zou hebben en zijn stukkenbundel boekdelen zou spreken en betrokkene namelijk schoolattesten, een certificaat werfbediener, een overzicht loopbaan, een verklaring Viso secundair onderwijs, een verklaring' technische scholen Mechelen, verklaringen van leerkrachten, praktijkleraren en van de klasverantwoordelijke, (leerovereenkomsten, bevestiging verderzetting contract in kader van stage, dimona aangiften, aanvraag opleiding ABO of JLW, startbaankaart, loonbrieven en een verklaring van werkgever Ceulemans Bjorn en een arbeidsovereenkomst voor arbeiders dd. 24.05.2012 voorlegt; niet enkel de mensen die betrokkene kennen uit het schoolse leven, doch tevens diegenen die hem kennen als collega of als pleegvoogd, zouden stellen dat betrokkene prima Nederlands zou praten en hij volledig zou zijn aangepast en geïntegreerd, wat wordt gestaafd met een verklaring van zijn pleegvader met een sociaal verslag en met een verklaring van een collega en betrokkene zich thans ook Belg zou voelen en hij een verklaring van het LOI Puurs voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat hij een leercontract, het zogenaamde alternerend leren, volgt en hij in dit kader 24u/week bij BVBA gevelwerken zou werken en er regelmatig evaluaties zouden zijn van het door hem verrichte werk en hij er sinds 27 mei 2009 een contract zou hebben waarvan de duur gekoppeld zou zijn aan de duur van de opleiding alternerend leren en hij legt een arbeidsovereenkomst dd. 24.05.2012 bij BVBA Gevelwerken voor. Het gegeven dat betrokkene het zogenaamde alternerend leren volgt, is niet

buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studenten visum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 21.03.2008, werd afgesloten op 09.06.2008 door afstand van zijn asielaanvraag.

De duur van de procedure - namelijk minder dan drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk zou terugkunnen naar India, noch fysisch noch financieel. Hij verwijst ook naar de instabiele situatie in zijn land van herkomst. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terug kan omwille van bovenvermelde redenen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene haalt aan dat hij geen familie meer zou hebben in India en hij er dan ook geen overlevingskansen zou hebben gehad. Een verslag van Fedasil zou stellen dat er geen familie meer zou zijn in India, op één oom na die hem zou hebben overgedragen aan een mensenhandelaar zonder zich verder van zijn lot iets aan te trekken. Tevens zou betrokkene geen enkele kans op onderwijs, werk en dergelijke meer hebben gehad en zou armoede zijn enige perspectief zijn bij terugkeer naar India.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim zestien jaar in India en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat zijn enige familielid, zijn oom M. J., in België zou wonen en dat zijn oom de Belgische nationaliteit zou hebben. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De advocaat van betrokkene beroept zich op de erkenning als staatloze van betrokkene. Er worden evenwel geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene een aanvraag tot erkenning heeft ingediend.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene een blanco strafblad zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

1.2. Op 27 september 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij afstand van zijn asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 09.06.2008.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“11.1.1. Volgens de verwerende partij kan de verzoekende partij wederom de buitengewone omstandigheden, waarom de regularisatie aanvraag tot machtiging van verblijf in België wordt ingediend, niet hard maken.

Nochtans werd in de humanitaire aanvraag en in het verzoekschrift dd. 22.08.2012 duidelijk aangegeven dat er wel sprake is van buitengewone omstandigheden, gezien verzoekende partij alternerend onderwijs volgt. Dit wil zeggen volgens een leercontract deeltijds te werk gesteld zijn en en deeltijds schoollopen. De verwerende partij kan dit gegeven echter niet ontkennen, gezien zij dit zelf in de thans bestreden beslissing aanhaalt.

Verzoekende partij argumenteerde dus dat haar opleiding een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekende partij is immers vrijgesteld van een arbeidskaart omdat zij op minderjarige leeftijd zich inschreef voor de beroepsrichting alternerend leren.

In het kader van dit bijzondere regime is de vreemdeling vrijgesteld van de arbeidskaart ookal wordt hij of zij illegaal.

Juridisch komt het erop neer dat zelfs wanneer het verblijfsrecht van zo'n vreemdeling in de meest strikte zin beëindigd wordt ingevolge een bevel om het grondgebied te verlaten, de vreemdeling vrijgesteld blijft van een arbeidskaart.

In zo'n situatie mag de vreemdeling dus verder blijven werken zonder eigenlijk langer hier te mogen zijn.

11.1.2. Terzake kan verwezen worden naar het KB houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers van 9 juni 1999.

Artikel 2 van het Koninklijk besluit houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers van 9 juni 1999 (B.S. 26 juni 1999) stelt dat de volgende personen zijn vrijgesteld van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart:

«2 2°

a) leerlingen die de leeftijd van achttien jaar nog niet bereikt hebben, die aan geworven werden met een leerovereenkomst of met een overeenkomst inzake alternerend leren, erkend door de bevoegde overheid;

b) leerlingen die wettig in België verblijven en die aan geworven werden met een leerovereenkomst of met een overeenkomst inzake alternerend leren, erkend door de bevoegde overheid.”

11.1.3. In het “Jaarrapport 2004 - Tewerkstelling van buitenlandse werknemers in het Vlaamse Gewest” van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (administratie Werkgelegenheid, afdeling Tewerkstelling, cel Migratie) leest men op p. 117 hoe art. 2, 2° geïnterpreteerd dient te worden:

a) Deze bepaling maakt het mogelijk dat illegaal in het land verblijvende minderjarige vreemdelingen eender welke vorm van alternerend leren (bijvoorbeeld individuele beroepsopleiding, deeltijds werken-deeltijds leren...) aanvatten bij minderjarigheid. Zij mogen deze gestarte opleiding nog verderzetten na hun 18de, maar kunnen binnen deze context geen nieuwe opleiding aanvatten.

In concreto vrijwaart men de werkgever-opleider van eventuele strafsancities indien hij bedoelde personen binnen voornoemd kader tewerkstelt.

b) Wettig in het land verblijvende vreemdelingen kunnen eender welke vorm van alternerend leren volgen.

II. 1.4. De leerling die de leeftijd van 18 jaar bereikt tijdens zijn leerovereenkomst of zijn overeenkomst inzake alternerend leren en wiens verblijf niet of niet langer wettig is mag zijn opleiding voortzetten. Zijn vrijstelling inzake arbeidskaart geldt tot het einde van zijn opleiding.

De meerderjarige leerling, op het tijdstip van de aanvang van zijn opleiding, wiens verblijf onwettig wordt tijdens zijn opleiding mag zijn leerovereenkomst voortzetten. Men gaat ervan uit dat hij zijn vrijstelling inzake arbeidskaart behoudt tot het einde van zijn opleiding.

11.1.5. Deze onderwijsmaterie wordt verder decretaal geregeld.

Zowel het deeltijds beroepssecundair onderwijs als de leertijd worden geregeld door

- het decreet betreffende het stelsel van leren en werken in de Vlaamse Gemeenschap (juli 2008);

- het Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van het decreet van 10 juli 2008 betreffende het stelsel van leren en werken in de Vlaamse gemeenschap (goedkeuringsdatum 24 oktober 2008, publicatiedatum B.S.23/01/2009);

- S0/2008/08: omzendbrief bij het decreet betreffende het stelsel van leren en werken in de Vlaamse Gemeenschap (juli 2008).

Uitermate relevant is artikel 39 van het decreet leren en werken dat ook voorschrijft dat leerlingen die het alternerend leren vanop minderjarige leeftijd aanvatten, vrijgesteld zijn van de arbeidskaart totdat de leeftijd van 25 bereikt is.

- Decreet leren en werken artikel 39:

‘ §1. Het deeltijds beroepssecundair onderwijs en de leertijd zijn toegankelijk voor jongeren die enerzijds aan de voltijdse leerplicht hebben voldaan en anderzijds de leeftijd van 25 jaar nog niet hebben bereikt. Ze kunnen worden gevolgd uiterlijk tot het einde van het schooljaar waarin jongeren de leeftijd van 25 jaar bereiken.

In afwijking van het voorgaande kan een jongere evenwel bijzondere toelating krijgen om vanaf het begin van het schooljaar waarin hij deeltijds leerplichtig wordt het deeltijds beroepssecundair onderwijs of de leertijd te volgen. Die toelating wordt gegeven door de directie van het centrum voor deeltijds beroepssecundair onderwijs in kwestie of door Syntra Vlaanderen, naargelang van het geval, op advies van het centrum voor leerlingenbegeleiding waarmee de instelling voor voltijds onderwijs waar de jongere de lessen volgt, samen werkt. ’

Dit betekent dat iedere jongere die aan de toelatingsvoorwaarden voldoet, zijn opleiding kan volgen uiterlijk tot het einde van het schooljaar waarin hij de leeftijd van 25 jaar bereikt.

11.1.6. De verwerende partij heeft helemaal niet op dit argument gereageerd, minstens een volledig verkeerd wijze dat alleszins niet aanvaardbaar is in rechte.

Verwerende partij meent dat het alternerend leren van verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid zou zijn.

Dat de verwerende partij ter zake de bal weer volledig mislaat blijkt ontegensprekelijk uit de thans bestreden beslissing:

Cf. de tekst van de bestreden beslissing:

Het gegeven dat betrokkene het zogenaamde alternerend leren volgt, is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een stud entenvi sum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

11.1.7 Het argument van verwerende partij dat het alternerend leren geen buitengewone omstandigheid is, is dus volledig onterecht.

Het feit dat verzoekende partij wel gerechtigd is in België te werken, ondanks het feit dat zij hier niet zou mogen ‘zijn’, kan niet verweten worden aan verzoekende partij. Gezien dit een contradictie is in de Belgische wetgeving, waar verzoekende partij persoonlijk niks aan kan doen.

Het feit dat verzoekende partij dus wel in België mag werken en ondanks het feit dat verzoekende partij niet meer schoolplichtig is, is zij wel degelijk gerechtigd in België te werken en haar begonnen studies af te maken tot de maximum leeftijd van 25 jaar. Er kan immers redelijkerwijze van verzoekende partij niet verwacht worden dat zij haar opleiding (en de daaraan verbonden tewerkstelling) stopzet zonder diploma.

De bestreden beslissing doet hier nogal ‘luchtig’ over...

Nog ironischer is dat verwerende partij hierna stelt dat verzoekende partij haar opleiding en tewerkstelling maar moet doen nadat zij - vanuit het buitenland - een studievizum heeft aangevraagd...

Het is immers een algemeen bekend feit dat verwerende partij zich niet haast om aanvragen tot humanitaire regularisatie te behandelen. Verzoekende partij zou dus niet alleen haar opleiding en tewerkstelling dienen stop te zetten evenals haar vrienden dienen te verlaten om in India te “wachten” op een beslissing van verwerende partij.

Dit is niet ernstig!

Bovenbeschreven omstandigheden vormen dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid dat rechtvaardigt waarom de aanvraag tot humanitaire regularisatie in België wordt ingediend. De humanitaire aanvraag dient aan ook ontvankelijk verklaard te worden en ten gronde onderzocht te worden.

11.1.8. De verwerende partij beantwoordt dus het hoofdmotief van de verzoekende waarom zij meent dat de aanvraag ex artikel 9bis Vreemdelingenwet in België kan ingediend worden (“buitengewone omstandigheden”) nog steeds volledig verkeerd.

Het materiële motief van verzoekende partij — deeltijds beroepssecundair met vrijstelling arbeidskaart (of supra) wordt dus door verwerende partij weerlegd met een volstrekt verkeerd materieel motief dat niet van toepassing is.

Het juridische motief waarop de beslissing steunt is dan ook pertinent verkeerde (niet toepasselijke) wetgeving.

Het materiële juridische motief waarop de thans bestreden beslissing steunt is dan ook niet in rechte aanvaardbaar.

11.1.9. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

11.1.10. Aangezien de bestreden beslissing in determinerende mate rust op een verkeerd juridisch motief strijdt de thans bestreden beslissing met de materiële motiveringsverplichting.

Aangezien alzo een juridisch motief dat in rechte niet aanvaardbaar is gehanteerd wordt om te motiveren dat niet aan de voorwaarde van de bijzondere omstandigheden uit de eerste paragraaf van artikel 9bis Vreemdelingenwet zou voldaan zijn, strijdt de bestreden beslissing dan ook met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Hierdoor is de gehele beslissing gevitieerd en dient deze vernietigd te worden, samen met het bevel om het grondgebied te verlaten."

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, zodat het onderzoek naar de schending van materiële motiveringsplicht in het licht van deze bepaling wordt gevoerd.

2.3.1. Met de thans eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *"buitengewone omstandigheden"*

strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.3.2. Verzoeker voert aan dat hij reeds sinds hij minderjarig was alternerend onderwijs volgt, wat inhoudt dat hij deeltijds onderwijs volgt en deeltijds werkt, waardoor hij tot het einde van zijn opleiding vrijgesteld is van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart. Hij haalt de toepasselijke wetgeving aan en stelt dat het volgen van alternerend onderwijs een bijzondere omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaakt, waardoor zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk in België kon ingediend worden.

Verzoeker laat met zijn betoog over het vrijgesteld zijn van een arbeidskaart omwille van zijn inschakeling in het alternerend leren na om *in concreto* aan te tonen dat het volgen van alternerend onderwijs een omstandigheid is die een tijdelijke terugkeer naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Daarbij komt nog dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker op basis van een studentenvisum eventueel kan terugkeren om zijn studies verder te zetten. Verzoekers argument over de duur van het inwilligen van aanvragen vanuit het buitenland is in dat opzicht louter hypothetisch.

De Raad merkt ten slotte op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Ten dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aangehaalde elementen die betrekking hebben op het alternerend onderwijs van verzoeker. Dienaangaande wordt gesteld: *“Het feit dat betrokkene in maart 2008 als minderjarige in België zou zijn aangekomen; [...], hij in het kader van zijn opleiding verscheidene stages dient te doen, betrokkene sedert 27.05.2009 werkzaam zou zijn bij Ceulemans Bjorn Gevelwerken*

BVBA, [...], startbaankaart, loonbrieven en een verklaring van werkgever Ceulemans Bjorn en een arbeidsovereenkomst voor arbeiders dd. 24.05.2012 voorlegt; niet enkel de mensen die betrokkene kennen uit het schoolse leven, doch tevens diegenen die hem kennen als collega of als pleegvoogd, zouden stellen dat betrokkene prima Nederlands zou praten en hij volledig zou zijn aangepast en geïntegreerd, wat wordt gestaafd met een verklaring van zijn pleegvader met een sociaal verslag en met een verklaring van een collega en betrokkene zich thans ook Belg zou voelen en hij een verklaring van het LOI Puurs voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Gelet op hetgeen voorafgaat acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om het feit dat verzoeker is ingeschakeld in het systeem van alternerend leren deze elementen niet te weerhouden als een buitengewone omstandigheid die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen. Evenmin toont verzoeker aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met deze bepaling.

2.3.3. Samenvattend, en gelet op het feit dat verzoeker de overige motieven van de eerste bestreden beslissing ongemoeid laat, dient te worden gesteld dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat: “*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*” Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS